

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΠΡΩΤΟ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
Αρ. 3386 της 4ης ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2000
ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Ο περί της Σύμβασης Αναφορικά με την Πολιτική Δικονομία (Κυρωτικός) Νόμος του 2000 εκδίδεται με δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Κυπριακής Δημοκρατίας σύμφωνα με το Άρθρο 52 του Συντάγματος.

Αριθμός 3(III) του 2000

**ΝΟΜΟΣ ΠΟΥ ΚΥΡΩΝΕΙ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ**

Η Βουλή των Αντιπροσώπων ψηφίζει ως ακολούθως:

1. Ο παρών Νόμος θα αναφέρεται ως ο περί της Σύμβασης Αναφορικά με την Πολιτική Δικονομία (Κυρωτικός) Νόμος του 2000. Συνοπτικός τίτλος.

2. Στον παρόντα Νόμο- Εξηγήσει.

«Σύμβαση σημαίνει τη Σύμβαση αναφορικά με την Πολιτική Δικονομία, η οποία έγινε στη Χάγη την 1η Μαρτίου 1954, της οποίας το κείμενο στο αγγλικό πρωτότυπο παρατίθεται στο Μέρος Ι του Πίνακα και σε ελληνική μετάφραση στο Μέρος ΙΙ του Πίνακα: Πίνακας.
Μέρος Ι
Μέρος ΙΙ.

Νοείται ότι σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ του κειμένου του Μέρους Ι και του κειμένου του Μέρους ΙΙ του Πίνακα, υπερισχύει το κείμενο που παρατίθεται στο Μέρος Ι αυτού.

3. Με τον παρόντα Νόμο κυρώνεται η Σύμβαση, στην οποία η προσχώρηση από την Κυπριακή Δημοκρατία αποφασίστηκε από το Υπουργικό Συμβούλιο με Απόφασή του με Αρ. 50.833 και ημερομηνία 17.12.1999, υπό την αίρεση της επιφύλαξης που εκτίθεται στην Αγγλική στο τέλος του Μέρους Ι του Πίνακα και στην Ελληνική στο τέλος του Μέρους ΙΙ αυτού. Κύρωση της Σύμβασης.

4. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως ορίζεται ως η Αρμόδια Αρχή για σκοπούς εφαρμογής των διατάξεων της Σύμβασης. Ορισμός Αρχής.

ΠΙΝΑΚΑΣ
(άρθρα 2 και 3)

ΜΕΡΟΣ Ι

(TRANSLATION¹ — TRADUCTION²)

No. 4173. CONVENTION³ RELATING TO CIVIL PROCEDURE,
DONE AT THE HAGUE, ON 1 MARCH 1954

The Signatories of this Convention,
Desiring, in the light of experience, to improve the Convention of 17th July,
1905 relating to civil procedure;

Have resolved to conclude a new Convention for this purpose and have
agreed upon the following provisions.

I. SERVICE OF WRITS AND EXTRA-JUDICIAL DOCUMENTS

Article 1

In civil or commercial matters, the service of documents on persons abroad shall be effected in the contracting States at the request of the Consul of the requesting State, such request being addressed to the authority designated by the requested State. The request, specifying the authority from which the document transmitted emanates, the names and capacity of the parties, the address of the addressee, and the nature of the document in question, must be drawn up in the language of the requested authority. That authority shall transmit to the consul a certificate showing that the document has been served or giving the reason why it could not be served.

Any difficulties arising in connection with the request of the consul shall be settled through diplomatic channels.

Each contracting State may declare, in a communication to the other contracting States, that it desires that requests for the service of documents in its territory, containing the items mentioned in paragraph 1, be addressed to it through the diplomatic channel.

Nothing in the foregoing provisions shall prevent two contracting States from agreeing to permit direct communication between their respective authorities.

Article 2

Service shall be effected through the authority competent under the laws of the requested State. Except in the cases specified in Article 3, that authority may limit the act of serving to delivery of the document to an addressee who will accept it voluntarily.

Article 3

The request shall be accompanied by two copies of the document to be served.

If the document to be served is drawn up either in the language of the requested authority or in the language agreed between the two States concerned, or if it is accompanied by a translation in one of these languages, the requested authority, should a desire to that effect be expressed in the request, shall cause the document to be served in the manner prescribed in such cases by its domestic legislation, or in a special manner, provided this does not conflict with such legislation. If no such desire is expressed, the requested authority shall first attempt to serve the document in the manner prescribed in Article 2.

In the absence of agreement to the contrary, the translation referred to in the preceding paragraph shall be certified as accurate by the diplomatic or consular agent of the requesting State or by a sworn translator of the requested State.

Article 4

Service in accordance with Articles 1, 2 and 3 may be refused only if the State in whose territory it is to be effected deems it likely to prejudice its sovereignty or security.

Article 5

Proof of service shall be given either by a dated authenticated receipt from the addressee or by an attestation by the authority of the requested State, stating that the document has been served and specifying the manner and the date of service.

The receipt or attestation must be written on one of the copies or be attached thereto.

Article 6

The provisions of the preceding articles shall be without prejudice to:

1. The right to mail documents direct to interested parties who are abroad.
2. The right of interested parties to have documents served directly through law officials or other competent officials of the country of destination.
3. The right of each State to have documents addressed to persons abroad served directly through its diplomatic or consular agents.

In each of the above cases the right in question shall be deemed to exist only if it is recognised in Conventions between the States concerned or if, in default of such Conventions, the State in whose territory service is to be effected does not object. This State may not object when, in the cases mentioned in paragraph 1, sub-paragraph 3, the document is to be served on a national of the requesting State without duress.

Article 7

Service of documents shall not give rise to reimbursement of fees or costs of any kind.

However, in the absence of agreement to the contrary, the requested State shall have the right to require of the requesting State reimbursement of costs incurred by the intervention of a law officer or by the use of a special form in the cases mentioned in Article 3.

II. LETTERS ROGATORY

Article 8

In civil or commercial matters, the judicial authority of one contracting State may, in conformity with the provisions of its legislation, communicate by letter rogatory with the competent authority of another contracting State, in order to request that it carry out, within its limits of its jurisdiction, either an investigation or some other form of judicial act.

Article 9

Letters rogatory shall be transmitted by the consul of the requesting State to the authority designated by the requested State. That authority shall transmit to the consul a document attesting to the execution of the letter rogatory or stating what has prevented such execution.

Any difficulties which may arise in connection with such transmission shall be settled through diplomatic channels.

Any contracting State may declare, in a communication to the other contracting States, its desire that letters rogatory to be executed in its territory be transmitted to it through diplomatic channels.

Nothing in the foregoing provisions shall prevent two contracting States from agreeing to permit direct transmission of letters rogatory between their respective authorities.

Article 10

In the absence of agreement to the contrary, a letter rogatory must be drawn up either in the language of the requested authority or in the language agreed between the two States concerned, or it must be accompanied by a translation made in one of these languages and certified as accurate by a diplomatic or consular agent of the requesting State or by a sworn translator of the requested State.

Article 11

The judicial authority to which a letter rogatory is addressed must comply therewith, employing the same means of coercion as it would when carrying out a commission for the authorities of the requested State or a request made for such purpose by an interested party. Such coercion shall not necessarily be employed if the appearance of the parties in the case is involved.

The requesting authority shall, if it so requires, be informed of the date and place where the measure requested is to be carried out, so that the party concerned may be present.

The execution of a letter rogatory may be refused only if:

1. the authenticity of the document is not established;
2. in the requested State, execution of the letter rogatory does not fall within the powers of the Bench;
3. the State in whose territory execution should be effected deems it likely to be prejudicial to its sovereignty or security.

Article 12

Should the requested authority have no jurisdiction in the matter, the letter rogatory shall automatically be transmitted to the competent judicial authority of the same State, in accordance with the rules laid down in its legislation.

Article 13

In all cases where a letter rogatory is not executed by the requested authority the latter shall immediately so inform the requesting authority, stating, as regards

Article 11, the reasons why execution of the letter rogatory has been refused, and, as regards Article 12, the authority to which the letter has been transmitted.

Article 14

The judicial authority which executes a letter rogatory shall apply the laws of its country in respect of the formalities to be observed.

Nevertheless, should the requesting authority request that a special formality be observed, this shall be done, provided that such formality does not conflict with the legislation of the requested State.

Article 15

The provisions of the foregoing Articles shall not preclude the right of each State to have letters rogatory executed directly by its diplomatic or consular agents, if Conventions between the States concerned so permit or if the State in whose territory the letter rogatory is to be executed does not object.

Article 16

The execution of letters rogatory shall not give rise to reimbursement of fees or costs of any kind.

However, in the absence of agreement to the contrary, the requested State shall have the right to require of the requesting State reimbursement of compensation paid to witnesses or experts, as well as of costs incurred by the enforced intervention of a law officer, because the witnesses would not appear of their own free will, or expenses arising from the possible application of Article 14, paragraph 2.

III. SECURITY FOR COSTS AND PENALTIES BY FOREIGN PLAINTIFFS ("CAUTIO JUDICATUM SOLVI")

Article 17

No security or deposit of any kind may be imposed, by reason of their status as foreigners or of the absence of domicile or residence in the country, upon nationals of one of the contracting States who are domiciled in one of such States and are plaintiffs or third parties before the courts of another such State.

The same rule shall apply to any payment required of plaintiffs or third parties as security for court costs.

All conventions whereby contracting States may have stipulated that their nationals shall be exempted from *cautio judicatum solvi* or from payment of court costs irrespective of domicile shall remain operative.

Article 18

Orders to pay the costs and expenses of a lawsuit, when pronounced in one of the contracting States against a plaintiff or third party who is exempted from security, deposit, or payment, by virtue either of Article 17, paragraphs 1 and 2, or of the law of the State where proceedings are instituted, shall, upon a request being made through diplomatic channels, be rendered enforceable without charge by the competent authority, in each of the other contracting States.

The same rule shall apply to court decisions which subsequently determine the costs of the proceedings.

Nothing in the foregoing provisions shall prevent agreement between two contracting States that the request for an exequatur may also be made directly by the interested party.

Article 19

Decisions relating to costs and expenses shall be declared enforceable without hearing the parties, subject, however, to subsequent appeal by the losing party, in conformity with the legislation of the country where enforcement is sought.

The authority competent to deal with the request for an exequatur shall limit itself to examining:

1. whether, under the law of the country where judgement has been pronounced, the transcript of the decision fulfils the conditions required for its authenticity;
2. whether, under the same law, the decision has acquired the force of *res judicata*;
3. whether the enacting terms of the decision are expressed either in the language of the requested authority or in the language agreed upon between the two States concerned, or whether it is accompanied by a translation made in one of those languages and, in the absence of agreement to the contrary, is certified as accurate by a diplomatic or consular agent of the requesting State or by a sworn translator of the requested State.

In order to fulfil the conditions prescribed in paragraph 2, sub-paragraphs 1 and 2 above, either of the following will suffice: a statement by the competent authority of the requesting State to the effect that the decision has acquired the force of *res judicata*, or the submission of duly authenticated documents serving to establish that the decision rendered has acquired the force of *res judicata*. The competence of the above-mentioned authority shall, in the absence of agreement to the contrary, be certified by the highest official in charge of the administration

of justice in the requesting State. The above-mentioned statement and certificate must be drawn up or translated in accordance with the rule laid down in paragraph 2, sub-paragraph 3.

The authority competent to deal with the request for an exequatur shall assess the total charges for attestation, translation, and authentication referred to in paragraph 2, sub-paragraph 3, provided that the party so requests at the same time. Such charges shall be regarded as costs and expenses of the proceedings.

IV. FREE LEGAL AID

Article 20

In civil and commercial matters, the nationals of each of the contracting States shall in all other contracting States be entitled to free legal aid on the same basis as nationals of the latter States, upon conforming with the legislation of the State in which free legal aid is sought.

In the States where legal aid is provided in administrative matters, the provisions of the preceding paragraph shall also apply to cases brought before the courts competent in such matters.

Article 21

In every case, the certificate or declaration of need must be issued or received by the authorities of the customary residence of the foreigner or, in default thereof, by the authorities of his present residence. Should the latter authorities not belong to a contracting State and not receive or issue certificates or declarations of this nature, a certificate or declaration issued or received by a diplomatic or consular agent of the country to which the foreigner belongs shall suffice.

If the claimant does not reside in the country where the request is made, the certificate or statement of need shall be authenticated without charge by a diplomatic or consular agent of the country where the document is to be produced.

Article 22

The authority competent to issue the certificate or to receive the statement of need may seek information concerning the financial situation of the applicant from the authorities of other contracting States.

The authority responsible for dealing with the request for free legal aid shall retain, within the limits of its competence, the right to verify the certificates, declarations and information which are furnished to it and to secure any further clarification required.

Article 23

When the needy person is in a country other than that in which free legal aid is to be sought, his request for legal aid, accompanied by the certificates or declarations of need and, where necessary, by other supporting documents which would facilitate investigation of the request, may be transmitted by the consul of his country to the authority competent to deal with the said request, or to the authority designated by the State where the request is to be investigated.

The provisions of Article 9, paragraphs 2, 3 and 4 and of Articles 10 and 12 above concerning letters rogatory shall apply to the transmission of requests for free legal aid and of any documents attached thereto.

Article 24

If the benefits of legal aid have been granted to a national of one of the contracting States, service in another contracting State of documents relating to his case, regardless of the manner in which it is effected, shall not give rise to any reimbursement of costs by the requesting State to the requested State.

The same shall apply to letters rogatory, with the exception of fees paid to experts.

V. FREE ISSUE OF EXTRACTS FROM REGISTERS OF BIRTHS, MARRIAGES AND DEATHS

Article 25

Needy persons who are nationals of one of the contracting States may, under the same conditions as nationals, demand the free issue of extracts from registers of births, marriages and deaths. The documents necessary for their marriage shall be authenticated without charge by the diplomatic or consular agents of the contracting States.

VI. IMPRISONMENT FOR DEBT

Article 26

Imprisonment for debt, whether as a means of enforcement or simply as a precautionary measure, may not, in civil or commercial matters, be applied to foreigners who are nationals of one of the contracting States in cases where it would not be applicable to the nationals of the country concerned. A fact which may be invoked by a national domiciled in the country as a ground for obtaining release from imprisonment for debt shall likewise tell in favour of the national of a contracting State, even if it occurred abroad.

VII. FINAL PROVISIONS

Article 27

This Convention shall be open to signature by the States represented at the Seventh Session of the Conference on Private International Law.

It shall be ratified and the instruments of ratification shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands.

A *procès-verbal* shall be drawn up of each deposit of instruments of ratification, and a certified true copy thereof shall be transmitted through diplomatic channels to each of the signatory States.

Article 28

This Convention shall enter into force on the sixtieth day from the date of deposit of the fourth instrument of ratification provided for in Article 27, paragraph 2.

In respect of each signatory State ratifying thereafter, the Convention shall enter into force on the sixtieth day from the date of deposit of its instrument of ratification.

Article 29

In relations between the States which have ratified it, this Convention shall replace the Convention relating to civil procedure, signed at The Hague 17th July 1905.

Article 30

This Convention shall automatically apply to the metropolitan territories of the contracting States.

If a contracting State wishes it to enter into force in all or certain of the other territories for whose international relations it is responsible, it shall give notice of this intention by an act which shall be deposited with the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands. The latter shall transmit a certified true copy thereof through diplomatic channels to each of the contracting States.

The Convention shall enter into force within six months of such communication, in relations between States which raise no objection and the territory or territories for whose international relations the State in question is responsible and for which notification has been given.

Article 31

Any State not represented at the Seventh Session of the Conference shall be permitted to accede to this Convention unless one or more States which have

ratified it object within a period of six months from the date on which the Netherlands Government notifies such accession. Accession shall be effected in the manner specified in Article 27, paragraph 2.

It is understood that accession may take place only after the entry into force of this Convention pursuant to Article 28, paragraph 1.

Article 32

Each contracting State, upon signing or ratifying this Convention or upon acceding thereto, may, by reservation limit the application of Article 17 to nationals of the contracting States having their customary residence in its territory.

A State availing itself of the right provided for in the preceding paragraph may claim the application of Article 17 by other contracting States only for such of its nationals who have their customary residence in the territory of the contracting State before whose courts they appear as plaintiffs or third parties.

Article 33

The period of validity of this Convention shall be five years as from the date specified in Article 28, paragraph 1 above.

The period of validity shall commence on that date, even in respect of States which ratify or accede to the Convention subsequently.

The Convention shall be renewed by tacit agreement every five years, unless it be denounced. Notice of denunciation shall be given, at least six months before the expiration of the period, to the Ministry of Foreign Affairs of the Netherlands, which shall inform all the other contracting States.

Denunciation may be limited to all or certain of the territories mentioned in a notification in accordance with Article 30, paragraph 2.

Denunciation shall become effective only in respect of the State which has given notice thereof. The Convention shall remain in force as between the other contracting States.

In witness whereof, the undersigned, being duly authorized by their respective Governments, have signed this Convention.

Done at The Hague, on 1st March 1954, in a single copy, which shall be deposited in the archives of the Government of the Netherlands. A certified true copy of this Convention shall be transmitted through diplomatic channels to each of the States represented at the Seventh Session of The Hague Conference on International Private Law.

Reservation of the Republic of Cyprus:

The Republic of Cyprus reserves the right to limit the application of article 17 to nationals of the contracting States who have their customary residence in its territory (article 32).

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

Αρ. 4173.

ΣΥΜΒΑΣΗ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ, ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗ ΧΑΓΗ,
ΤΗΝ 1Η ΜΑΡΤΙΟΥ 1954

Τα Κράτη που υπογράφουν την παρούσα Σύμβαση,

Επιθυμώντας, υπό το φως της αποκτηθείσας πείρας, να βελτιώσουν τη Σύμβαση της 17ης Ιουλίου, 1905, αναφορικά με την πολιτική δικονομία·

Αποφάσισαν, προς το σκοπό αυτό, να συνομολογήσουν νέα Σύμβαση, και συμφώνησαν στις ακόλουθες διατάξεις:

Ι. ΕΠΙΔΟΣΗ ΚΛΗΤΗΡΙΩΝ ΕΝΤΑΛΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΕΞΩΔΙΚΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Άρθρο 1

Σε αστικά ή εμπορικά θέματα, η επίδοση εγγράφων σε άτομα στο εξωτερικό διενεργείται στα συμβαλλόμενα Κράτη μετά από αίτημα του προξένου του αιτούντος Κράτους, προς την αρχή που ορίζεται από το Κράτος στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα. Το αίτημα, που καθορίζει την αρχή από την οποία προέρχεται το έγγραφο που διαβιβάζεται, τα ονόματα και την ιδιότητα των μερών, τη διεύθυνση του προσώπου στο οποίο απευθύνεται το έγγραφο και τη φύση του εγγράφου, πρέπει να συντάσσεται στη γλώσσα της αρχής στην οποία αυτό υποβάλλεται. Η αρχή αυτή διαβιβάζει στον πρόξενο πιστοποιητικό που δείχνει ότι το έγγραφο επιδόθηκε ή αναφέρει το λόγο για τον οποίο δεν ήταν δυνατό να επιδοθεί.

Οποιοσδήποτε δυσκολίες αναφορικά με το αίτημα του προξένου διευθετούνται μέσω της διπλωματικής οδού.

Κάθε συμβαλλόμενο Κράτος δύναται να δηλώνει, με κοινοποίησή του προς τα άλλα συμβαλλόμενα Κράτη, ότι επιθυμεί όπως αιτήματα για την επίδοση εγγράφων στο έδαφος του, που περιέχουν τα στοιχεία που αναφέρονται στην παράγραφο 1, απευθύνονται προς αυτό μέσω της διπλωματικής οδού.

Καμιά από τις πιο πάνω διατάξεις δεν εμποδίζει δύο συμβαλλόμενα Κράτη να συμφωνήσουν όπως επιτρέπουν απευθείας επικοινωνία μεταξύ των αντιστοίχων αρχών τους.

Άρθρο 2

Η επίδοση διενεργείται μέσω της αρχής που είναι αρμόδια δυνάμει των νόμων του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα. Με την εξαίρεση των περιπτώσεων που αναφέρονται στο Άρθρο 3, η αρχή αυτή δύναται να περιορίσει την επίδοση σε παράδοση του εγγράφου σε παραλήπτη ο οποίος θα το αποδεχθεί οικειοθελώς.

Άρθρο 3

Το αίτημα συνοδεύεται από δυο αντίγραφα του εγγράφου που θα επιδοθεί.

Αν το έγγραφο που θα επιδοθεί είναι συνταγμένο στη γλώσσα της αρχής στην οποία απευθύνεται το αίτημα ή στη γλώσσα που συμφωνήθηκε μεταξύ των δύο ενδιαφερομένων Κρατών, ή αν συνοδεύεται από μετάφραση σε μια από τις γλώσσες αυτές, η αρχή προς την οποία απευθύνεται το αίτημα, σε περίπτωση που εκφράζεται τέτοια επιθυμία στο αίτημα, φροντίζει ώστε να επιδοθεί το έγγραφο με τον τρόπο που καθορίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις

από την εσωτερική της νομοθεσία, ή με ειδικό τρόπο, νοουμένου ότι αυτό δεν έρχεται σε αντίθεση με τη νομοθεσία αυτή. Αν δεν εκφράζεται τέτοια επιθυμία, η αρχή στην οποία υποβάλλεται το αίτημα προσπαθεί πρώτα να επιδώσει το έγγραφο με τον τρόπο που καθορίζεται στο Άρθρο 2.

Στην απουσία συμφωνίας για το αντίθετο, η μετάφραση που αναφέρεται στην προηγούμενη παράγραφο πιστοποιείται ως ακριβής από τον διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο του αιτούντος Κράτους ή από ορκωτό μεταφραστή του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα.

Άρθρο 4

Επίδοση σύμφωνα με τα Άρθρα 1, 2 και 3, δυνατό να μη διενεργηθεί μόνο αν το Κράτος, στο έδαφος του οποίου αυτή θα διενεργηθεί, θεωρεί ότι ενδέχεται να επηρεαστεί δυσμενώς η κυριαρχία ή ασφάλειά του.

Άρθρο 5

Απόδειξη της επίδοσης γίνεται με χρονολογημένη και επιβεβαιωμένη από τον παραλήπτη απόδειξη παραλαβής, ή με επίσημη βεβαίωση της αρχής του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα, που αναφέρει ότι το έγγραφο επιδόθηκε και διευκρινίζει τον τρόπο και την ημερομηνία επίδοσης.

Η απόδειξη ή η επίσημη βεβαίωση αναγράφεται ή επισυνάπτεται σε ένα από τα αντίγραφα.

Άρθρο 6

Οι διατάξεις των πιο πάνω άρθρων δεν επηρεάζουν:

1. Το δικαίωμα ταχυδρόμησης εγγράφων απευθείας σε ενδιαφερόμενα μέρη που βρίσκονται στο εξωτερικό.

2. το δικαίωμα ενδιαφερομένων μερών για απευθείας επίδοση εγγράφων μέσω νομικών ή άλλων αρμόδιων λειτουργών της χώρας προορισμού·

3. το δικαίωμα κάθε Κράτους για απευθείας επίδοση εγγράφων, που απευθύνονται σε άτομα στο εξωτερικό, μέσω διπλωματικών ή προξενικών αντιπροσώπων.

Σε κάθε μια από τις πιο πάνω περιπτώσεις, το δικαίωμα θεωρείται ότι υπάρχει μόνο αν αυτό αναγνωρίζεται σε Συμβάσεις που συνομολογήθηκαν μεταξύ των ενδιαφερομένων Κρατών ή, όπου δεν υπάρχουν τέτοιες Συμβάσεις, αν το Κράτος στο έδαφος του οποίου θα διενεργηθεί η επίδοση δεν ενίσταται. Το Κράτος αυτό δεν δύναται να φέρει ένσταση όταν, στις περιπτώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 1, υποπαράγραφο 3, το έγγραφο θα επιδοθεί σε υπήκοο του αιτούντος Κράτους, που το αποδέχεται οικειοθελώς.

Άρθρο 7

Η επίδοση εγγράφων δεν δημιουργεί υποχρέωση καταβολής δικαιωμάτων ή εξόδων οποιουδήποτε είδους.

Εν τούτοις, στην απουσία συμφωνίας για το αντίθετο, το Κράτος στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα δικαιούται να απαιτήσει από το αιτούν Κράτος καταβολή των εξόδων τα οποία υφίσταται λόγω της παρέμβασης νομικού λειτουργού ή της χρησιμοποίησης ειδικού εγγράφου στις περιπτώσεις που αναφέρονται στο Άρθρο 3.

II. ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ (LETTERS ROGATORY)

Άρθρο 8

Σε αστικά ή εμπορικά θέματα, η δικαστική αρχή ενός συμβαλλόμενου Κράτους δύναται, σύμφωνα με τις νομοθετικές της διατάξεις, να επικοινωνήσει με Επιστολή Επίσημου Αιτήματος με την αρμόδια αρχή άλλου συμβαλλόμενου Κράτους, για να ζητήσει τη διεξαγωγή, μέσα στα όρια της δικαιοδοσίας της, έρευνας ή άλλου είδους δικαστικής ενέργειας.

Άρθρο 9

Επιστολές επίσημου αιτήματος διαβιβάζονται από τον πρόξενο του αιτούντος Κράτους στην αρχή που ορίζεται από το Κράτος στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα. Η αρχή αυτή διαβιβάζει στον πρόξενο έγγραφο που επιβεβαιώνει την εκτέλεση της επιστολής επίσημου αιτήματος ή αναφέρει τί παρεμπόδισε την εκτέλεση αυτή.

Οποιαδήποτε δυσκολία δυνατό προκύψει σε σχέση με τη διαβίβαση αυτή, διευθετείται μέσω της διπλωματικής οδού.

Οποιοδήποτε συμβαλλόμενο Κράτος δύναται να δηλώσει, σε ανακοίνωσή του προς τα άλλα συμβαλλόμενα Κράτη, την επιθυμία του όπως οι επιστολές επίσημου αιτήματος που θα εκτελεστούν στο έδαφος του διαβιβάζονται σε αυτό μέσω της διπλωματικής οδού.

Καμμία από τις προηγούμενες διατάξεις δεν εμποδίζει δύο συμβαλλόμενα Κράτη να συμφωνήσουν όπως επιτρέπουν απευθείας διαβίβαση επιστολών επίσημου αιτήματος μεταξύ των αντίστοιχων αρχών τους.

Άρθρο 10

Στην απουσία συμφωνίας για το αντίθετο, η επιστολή επίσημου αιτήματος συντάσσεται στη γλώσσα της αρχής στην οποία υποβάλλεται το αίτημα ή στη γλώσσα που συμφωνήθηκε μεταξύ των δύο ενδιαφερομένων Κρατών, ή συνοδεύεται από μετάφραση που έγινε σε μία από αυτές τις γλώσσες και που πιστοποιήθηκε ως ακριβής από διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο του αιτούντος Κράτους ή από ορκωτό μεταφραστή του Κράτους, στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα.

Άρθρο 11

Η δικαστική αρχή προς την οποία απευθύνεται η επιστολή επίσημου αιτήματος συμμορφώνεται με αυτή χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα εξαναγκασμού που θα χρησιμοποιούσε κατά την εκτέλεση εντολής για τις αρχές του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα ή κατά την εκτέλεση αιτήματος που υποβάλλεται για το σκοπό αυτό από ενδιαφερόμενο μέρος. Τέτοιος εξαναγκασμός δεν χρησιμοποιείται απαραίτητα αν τίθεται θέμα παρουσίας των μερών στην υπόθεση.

Η αιτούσα αρχή, αν αυτό επιθυμεί, πληροφορείται για την ημερομηνία και τον τόπο όπου τα αιτούμενα μέτρα θα λάβουν χώρα, έτσι ώστε να είναι δυνατό να παραστεί ο ενδιαφερόμενος διάδικος.

Η εκτέλεση επιστολής επίσημου αιτήματος δυνατό να μη διενεργηθεί μόνο αν:

1. η αυθεντικότητα του εγγράφου δεν αποδεικνύεται·
2. στο Κράτος στο οποίο απευθύνεται το αίτημα, η εκτέλεση της επιστολής επίσημου αιτήματος δεν εμπίπτει στις εξουσίες του Δικαστηρίου·

3. το Κράτος στο έδαφος του οποίου η εκτέλεση έπρεπε να διενεργηθεί θεωρεί ότι ενδέχεται να επηρεαστεί δυσμενώς η κυριαρχία ή ασφάλειά του.

Άρθρο 12

Αν η αρχή στην οποία υποβάλλεται το αίτημα δεν έχει δικαιοδοσία στο συγκεκριμένο θέμα, η επιστολή επίσημου αιτήματος διαβιβάζεται χωρίς άλλη διαδικασία στην αρμόδια δικαστική αρχή του ίδιου Κράτους, σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανονισμούς που προβλέπονται στη νομοθεσία του.

Άρθρο 13

Σε όλες τις περιπτώσεις όπου η επιστολή επίσημου αιτήματος δεν εκτελείται από την αρχή στην οποία υποβάλλεται το αίτημα, αυτή ενημερώνει αμέσως την αιτούσα αρχή, εκθέτοντας, σε σχέση με το Άρθρο 11, τους λόγους για τους οποίους η εκτέλεση της επιστολής επίσημου αιτήματος έχει απορριφθεί και, σε σχέση με το Άρθρο 12, την αρχή στην οποία η επιστολή διαβιβάστηκε.

Άρθρο 14

Η δικαστική αρχή, που εκτελεί επιστολή επίσημου αιτήματος, εφαρμόζει τη νομοθεσία της χώρας της σε σχέση με τους τύπους που πρέπει να τηρούνται.

Εν τούτοις, αν η αιτούσα αρχή ζητήσει να τηρηθεί ειδικός τύπος, αυτό θα γίνει, νοουμένου ότι ο τύπος αυτός δεν συγκρούεται με τη νομοθεσία του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα.

Άρθρο 15

Οι διατάξεις των προηγούμενων Άρθρων δεν εμποδίζουν το δικαίωμα κάθε Κράτους να προβεί στην εκτέλεση επιστολών επίσημου αιτήματος απευθείας από τους διπλωματικούς ή προξενικούς αντιπροσώπους του, αν Συμβάσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων Κρατών το επιτρέπουν, ή αν το Κράτος στο έδαφος του οποίου η επιστολή επίσημου αιτήματος θα εκτελεστεί, δεν ενίσταται.

Άρθρο 16

Η εκτέλεση επιστολών επίσημου αιτήματος δεν εγείρει θέμα καταβολής οποιωνδήποτε δικαιωμάτων ή εξόδων.

Εν τούτοις, στην απουσία συμφωνίας για το αντίθετο, το Κράτος στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα έχει δικαίωμα να απαιτήσει από το αιτούν Κράτος την καταβολή αποζημίωσης που πληρώθηκε σε μάρτυρες ή εμπειρογνώμονες, καθώς επίσης έξοδα που υπέστη από την αναγκαία παρεμβολή νομικού λειτουργού, λόγω του ότι οι μάρτυρες δεν επρόκειτο να εμφανιστούν εκουσίως, ή έξοδα που δημιουργούνται από την πιθανή εφαρμογή της παραγράφου 2 του Άρθρου 14.

**III. ΕΓΓΥΗΣΗ ΓΙΑ ΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΚΥΡΩΣΕΙΣ
ΣΕ ΑΛΛΟΔΑΠΟΥΣ ΕΝΑΓΟΝΤΕΣ ("CAUTIO JUDICATUM
SOLVI")**

Άρθρο 17

Καμιά εγγύηση ή κατάθεση οποιουδήποτε είδους δύναται να επιβληθεί σε πολίτες ενός από τα συμβαλλόμενα Κράτη οι οποίοι έχουν τη διαμονή τους σε ένα από τα Κράτη αυτά και είναι ενάγοντες ή τρίτα πρόσωπα ενώπιον του δικαστηρίου άλλου τέτοιου Κράτους, λόγω της υπόστασης τους ως

αλλοδαπών ή λόγω του ότι δεν έχουν την κατοικία ή διαμονή τους στη χώρα αυτή.

Ο ίδιος κανόνας εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε καταβολή, που απαιτείται από ενάγοντες ή τρίτα πρόσωπα ως εγγύηση για τα έξοδα δικαστηρίου.

Όλες οι συμβάσεις με τις οποίες τα συμβαλλόμενα Κράτη έχουν συμφωνήσει ότι οι πολίτες τους θα εξαιρούνται από την εγγύηση για έξοδα και κυρώσεις σε αλλοδαπούς ενάγοντες (cautio judicatum solvi) ή από την καταβολή δικαστηριακών εξόδων, ανεξάρτητα από τη διαμονή, παραμένουν σε ισχύ.

Άρθρο 18

Διατάγματα για καταβολή εξόδων και δαπανών αγωγής, όταν εκδίδονται σε ένα από τα συμβαλλόμενα Κράτη εναντίον ενάγοντος ή τρίτου προσώπου που εξαρείται από την καταβολή εγγύησης, κατάθεσης ή πληρωμής, δυνάμει των παραγράφων 1 και 2 του Άρθρου 17, ή της νομοθεσίας του Κράτους όπου εγείρεται η αγωγή, καθίστανται εκτελεστά σε κάθε ένα από τα άλλα συμβαλλόμενα Κράτη μετά από αίτηση μέσω της διπλωματικής οδού, χωρίς την επιβολή επιβαρύνσεων από την αρμόδια αρχή.

Ο ίδιος κανόνας εφαρμόζεται σε δικαστικές αποφάσεις οι οποίες μεταγενέστερα καθορίζουν τα έξοδα της διαδικασίας.

Καμιά από τις προηγούμενες διατάξεις δεν εμποδίζει συμφωνία μεταξύ δυο συμβαλλόμενων Κρατών ότι το αίτημα για εκτέλεση (Exequatur) δύναται να υποβληθεί απευθείας από το ενδιαφερόμενο μέρος.

Άρθρο 19

Αποφάσεις αναφορικά με έξοδα και δαπάνες κηρύσσονται εκτελεστές χωρίς ακρόαση των μερών, υπόκεινται όμως σε μεταγενέστερη έφεση από το μέρος που απέτυχε, σύμφωνα με τη νομοθεσία της χώρας όπου ζητείται η εκτέλεση.

Η αρμόδια αρχή που χειρίζεται το αίτημα για εκτέλεση περιορίζεται να εξετάσει αν:

1. Με βάση τη νομοθεσία της χώρας όπου εκδόθηκε η απόφαση, το αντίγραφο της απόφασης πληροί τις απαιτούμενες προϋποθέσεις αυθεντικότητάς του·

2. με βάση την ίδια νομοθεσία, η απόφαση έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου·

3. οι διατάξεις της απόφασης διατυπώνονται είτε στη γλώσσα της αρχής στην οποία υποβάλλεται το αίτημα, ή στη γλώσσα που συμφωνήθηκε μεταξύ των δύο ενδιαφερομένων Κρατών, ή εφόσον συνοδεύεται από μετάφραση σε μια από τις γλώσσες αυτές και, στην απουσία συμφωνίας για το αντίθετο, πιστοποιείται ως ακριβής από διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο του αιτούντος Κράτους ή από ορκωτό μεταφραστή του Κράτους στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα.

Για να εκπληρωθούν οι προϋποθέσεις που καθορίζονται στις υποπαραγράφους (1) και (2) της παραγράφου 2 πιο πάνω, ένα από τα ακόλουθα αρκεί: δήλωση από την αρμόδια αρχή του αιτούντος Κράτους η οποία να αναφέρει ότι η απόφαση απέκτησε ισχύ δεδικασμένου, ή υποβολή δεόντως πιστοποιημένων εγγράφων που να αποδεικνύουν ότι η απόφαση που δόθηκε απέκτησε την ισχύ δεδικασμένου. Η αρμοδιότητα της

προαναφερθείσας αρχής, στην απουσία συμφωνίας για το αντίθετο, πιστοποιείται από τον ανώτατο λειτουργό υπεύθυνο για την απονομή της δικαιοσύνης στο Κράτος στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα. Η προαναφερθείσα δήλωση και το πιστοποιητικό πρέπει να συντάσσονται ή μεταφράζονται σύμφωνα με τον κανόνα που προβλέπεται στην παράγραφο 2(3).

Η αρμόδια αρχή που επιλαμβάνεται του αιτήματος για εκτέλεση, υπολογίζει το συνολικό ποσό των τελών για την επικύρωση, μετάφραση και πιστοποίηση που αναφέρονται στην παράγραφο 2(3), νοουμένου ότι ο διάδικος το ζητεί κατά τον ίδιο χρόνο. Τα τέλη αυτά θεωρούνται ως έξοδα και δαπάνες της διαδικασίας.

IV. ΔΩΡΕΑΝ ΝΟΜΙΚΗ ΑΡΩΓΗ

Άρθρο 20

Σε αστικά και εμπορικά θέματα, οι πολίτες κάθε συμβαλλόμενου Κράτους δικαιούνται σε όλα τα άλλα συμβαλλόμενα Κράτη δωρεάν νομική αρωγή στην ίδια βάση όπως οι πολίτες των Κρατών αυτών, αφού συμμορφωθούν με τη νομοθεσία του Κράτους στο οποίο ζητείται δωρεάν νομική αρωγή.

Στα Κράτη που παρέχεται νομική αρωγή σε διοικητικά θέματα, οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται και σε υποθέσεις που παρουσιάζονται ενώπιον αρμοδίων δικαστηρίων για τέτοια θέματα.

Άρθρο 21

Σε κάθε υπόθεση, το πιστοποιητικό ή δήλωση απορίας πρέπει να εκδίδεται ή παραλαμβάνεται από τις αρχές της χώρας συνήθους διαμονής του αλλοδαπού, ή, αν δεν γίνει αυτό, από τις αρχές της χώρας όπου έχει την

παρούσα διαμονή του. Αν οι εν λόγω αρχές δεν ανήκουν σε συμβαλλόμενο Κράτος και δεν παραλαμβάνουν ή εκδίδουν πιστοποιητικά ή δηλώσεις τέτοιας φύσης, πιστοποιητικό ή δήλωση που εκδίδεται ή λαμβάνεται από διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο της χώρας στην οποία ανήκει ο αλλοδαπός είναι αρκετό.

Αν ο αιτητής δεν κατοικεί στη χώρα στην οποία υποβάλλεται το αίτημα, το πιστοποιητικό ή η δήλωση απορίας πιστοποιείται, χωρίς επιβάρυνση, από διπλωματικό ή προξενικό αντιπρόσωπο της χώρας στην οποία θα εκδοθεί.

Άρθρο 22

Η αρμόδια αρχή που εκδίδει το πιστοποιητικό ή παραλαμβάνει τη δήλωση απορίας δύναται να ζητήσει πληροφορίες σχετικά με την οικονομική κατάσταση του αιτητή από τις αρχές άλλων συμβαλλομένων Κρατών.

Η υπεύθυνη αρχή που χειρίζεται το αίτημα για δωρεάν νομική αρωγή διατηρεί, στα πλαίσια της αρμοδιότητάς της, το δικαίωμα να επαληθεύει τα πιστοποιητικά, δηλώσεις και πληροφορίες που παρουσιάζονται σε αυτή και να εξασφαλίζει οποιαδήποτε άλλη αναγκαία διευκρίνιση.

Άρθρο 23

Όταν το άπορο πρόσωπο βρίσκεται σε χώρα άλλη από αυτή που θα ζητηθεί δωρεάν νομική αρωγή, το αίτημα του για νομική αρωγή, μαζί με τα πιστοποιητικά ή δηλώσεις απορίας και, όπου είναι απαραίτητο, μαζί με άλλα αποδεικτικά έγγραφα που θα διευκόλυναν την εξέταση του αιτήματος, δύναται να διαβιβαστεί από τον πρόξενο της χώρας του στην αρμόδια αρχή που χειρίζεται το υπο αναφορά αίτημα, ή στην αρχή που υποδεικνύεται από το Κράτος στο οποίο θα εξεταστεί το αίτημα.

Οι διατάξεις των παραγράφων 2, 3 και 4 του Άρθρου 9 και των Άρθρων 10 και 12 σχετικά με επιστολές επίσημου αιτήματος εφαρμόζονται στην διαβίβαση αιτημάτων για δωρεάν νομική αρωγή και οποιωνδήποτε εγγράφων που επισυνάπτονται σε αυτά.

Άρθρο 24

Αν τα ωφελήματα νομικής αρωγής παραχωρήθηκαν σε πολίτη ενός από τα συμβαλλόμενα Κράτη, η επίδοση σε άλλο συμβαλλόμενο Κράτος εγγράφων σχετικών με την περίπτωση του, ανεξάρτητα από τον τρόπο με τον οποίο αυτή διενεργείται, δεν δημιουργεί οποιαδήποτε υποχρέωση για επιστροφή εξόδων από το αιτούν Κράτος προς το Κράτος στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα.

Το ίδιο ισχύει σε επιστολές επίσημου αιτήματος, με την εξαίρεση της αμοιβής που καταβάλλεται σε εμπειρογνώμονες.

V. ΔΩΡΕΑΝ ΕΚΔΟΣΗ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΜΗΤΡΩΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ, ΓΑΜΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΩΝ

Άρθρο 25

Απορα πρόσωπα τα οποία είναι πολίτες ενός από τα συμβαλλόμενα Κράτη δύνανται, με βάση τις ίδιες προϋποθέσεις όπως οι ημεδαποί, να απαιτήσουν την δωρεάν έκδοση αποσπασμάτων από αρχεία καταχώρησης γεννήσεων, γάμων και θανάτων. Τα έγγραφα τα οποία είναι αναγκαία για το γάμο τους πιστοποιούνται χωρίς επιβάρυνση από τους διπλωματικούς ή προξενικούς αντιπροσώπους των συμβαλλομένων Κρατών.

VI. ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΓΙΑ ΧΡΕΟΣ

Άρθρο 26

Φυλάκιση για χρέος, είτε ως μέσο εκτέλεσης είτε απλά ως προληπτικό μέτρο, δεν εφαρμόζεται, σε αστικά ή εμπορικά θέματα, σε αλλοδαπούς οι οποίοι είναι πολίτες ενός από τα συμβαλλόμενα Κράτη, σε περιπτώσεις όπου δεν θα μπορούσε να εφαρμοστεί στους πολίτες της χώρας αυτής. Γεγονός το οποίο δύναται να επικαλεστεί ημεδαπός που έχει τη μόνιμη κατοικία του στη χώρα, ως λόγο για να επιτύχει απαλλαγή από φυλάκιση για χρέος, δύναται επίσης να χρησιμοποιηθεί προς όφελος του πολίτη συμβαλλομένου Κράτους, έστω και αν αυτό συνέβη στο εξωτερικό.

VII. ΤΕΛΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρο 27

Η Σύμβαση αυτή είναι ανοικτή για υπογραφή από τα Κράτη τα οποία αντιπροσωπεύονται στην Έβδομη Σύνοδο της Διάσκεψης για το Ιδιωτικό Διεθνές Δίκαιο.

Αυτή επικυρώνεται και τα έγγραφα επικύρωσης κατατίθενται στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ολλανδίας.

Proces-verbal συντάσσεται για κάθε κατάθεση εγγράφου επικύρωσης και πιστοποιημένο πιστό αντίγραφο του διαβιβάζεται μέσω της διπλωματικής οδού σε κάθε ένα από τα υπογράφοντα Κράτη.

Άρθρο 28

Η Σύμβαση αυτή τίθεται σε ισχύ την εξηκοστή ημέρα από την ημερομηνία κατάθεσης του τέταρτου εγγράφου επικύρωσης που προνοείται στο Άρθρο 27, παράγραφο 2.

Αναφορικά με κάθε Κράτος που υπόγραψε τη Σύμβαση και την επικυρώνει μεταγενέστερα, αυτή θα τίθεται σε ισχύ την εξηκοστή ημέρα από την ημέρα κατάθεσης του εγγράφου επικύρωσής της.

Άρθρο 29

Στις σχέσεις μεταξύ Κρατών που έχουν επικυρώσει τη Σύμβαση, αυτή αντικαθιστά τη Σύμβαση αναφορικά με την πολιτική δικονομία που υπογράφηκε στη Χάγη την 17η Ιουλίου, 1905.

Άρθρο 30

Η Σύμβαση αυτή εφαρμόζεται αυτόματα στα μητροπολιτικά εδάφη των συμβαλλομένων Κρατών.

Αν συμβαλλόμενο Κράτος επιθυμεί να τεθεί η Σύμβαση σε ισχύ σε όλες ή μερικές από τις άλλες περιοχές για τις διεθνείς σχέσεις των οποίων είναι υπεύθυνο, δίνει ειδοποίηση για την πρόθεσή του αυτή με πράξη που θα κατατεθεί στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ολλανδίας. Το τελευταίο διαβιβάζει πιστοποιημένο πιστό αντίγραφο της πράξης μέσω της διπλωματικής οδού σε κάθε ένα από τα συμβαλλόμενα Κράτη.

Η Σύμβαση τίθεται σε ισχύ μέσα σε έξι μήνες από την ειδοποίηση αυτή όσον αφορά σχέσεις ανάμεσα σε Κράτη που δεν ενίστανται, στο έδαφος ή

περιοχές για τις διεθνείς σχέσεις των οποίων το εν λόγω Κράτος είναι υπεύθυνο και για τα οποία δόθηκε ειδοποίηση.

Άρθρο 31

Σε κάθε Κράτος το οποίο δεν έχει εκπροσωπηθεί στην Έβδομη Σύνοδο της Διάσκεψης επιτρέπεται η προσχώρηση στη Σύμβαση αυτή, εκτός αν ένα ή περισσότερα Κράτη, τα οποία την επικύρωσαν, ενίστανται μέσα σε περίοδο έξι μηνών από την ημερομηνία κατά την οποία η Ολλανδική Κυβέρνηση δώσει ειδοποίηση για την προσχώρηση αυτή. Η προσχώρηση διενεργείται με τον τρόπο που καθορίζεται στο Άρθρο 27, παράγραφος 2.

Νοείται ότι προσχώρηση δύναται να λάβει χώρα μόνο μετά την έναρξη ισχύος της Σύμβασης αυτής σύμφωνα με το Άρθρο 28, παράγραφος 1.

Άρθρο 32

Κάθε συμβαλλόμενο Κράτος, κατά την υπογραφή ή επικύρωση της Σύμβασης αυτής ή κατά την προσχώρηση σε αυτή, δύναται, με επιφύλαξη, να περιορίσει την εφαρμογή του Άρθρου 17 σε πολίτες των συμβαλλομένων Κρατών που έχουν τη συνήθη κατοικία τους στο έδαφός του.

Κράτος το οποίο επωφελείται του δικαιώματος που προβλέπεται στην προηγούμενη παράγραφο δύναται να απαιτήσει την εφαρμογή του Άρθρου 17 από άλλα συμβαλλόμενα Κράτη μόνο για εκείνους από τους πολίτες του, που έχουν τη συνήθη κατοικία τους στο έδαφος του συμβαλλόμενου Κράτους, ενώπιον των δικαστηρίων του οποίου εμφανίζονται ως ενάγοντες ή τρίτα μέρη.

Άρθρο 33

Η περίοδος ισχύος της Σύμβασης αυτής είναι πέντε χρόνια από την ημερομηνία που καθορίζεται στο Άρθρο 28, παράγραφο 1.

Η περίοδος ισχύος αρχίζει από την ημερομηνία αυτή, ακόμη και σε σχέση με Κράτη τα οποία επικυρώνουν τη Σύμβαση ή προσχωρούν σε αυτή μεταγενέστερα.

Η Σύμβαση ανανεώνεται με σιωπηρή συμφωνία κάθε πέντε χρόνια, εκτός αν καταγγελθεί. Ειδοποίηση καταγγελίας δίνεται, τουλάχιστον έξι μήνες πριν την λήξη της περιόδου, στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ολλανδίας, το οποίο πληροφορεί όλα τα άλλα συμβαλλόμενα Κράτη.

Η καταγγελία δύναται να περιοριστεί σε όλα ή ορισμένα από τα εδάφη που αναφέρονται σε ειδοποίηση σύμφωνα με το Άρθρο 30, παράγραφος 2.

Η καταγγελία τίθεται σε ισχύ μόνο σε σχέση με το Κράτος το οποίο έχει δώσει τέτοια ειδοποίηση. Η Σύμβαση παραμένει σε ισχύ μεταξύ των άλλων συμβαλλομένων Κρατών.

ΣΕ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΠΙΟ ΠΑΝΩ, οι υπογράφωντες, δεόντως εξουσιοδοτημένοι από τις αντίστοιχες Κυβερνήσεις, υπέγραψαν τη Σύμβαση αυτή.

ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΚΕ στη Χάγη, την 1η Μαρτίου 1954, σε ένα αντίτυπο, το οποίο θα κατατεθεί στα αρχεία της Κυβέρνησης της Ολλανδίας. Πιστοποιημένο πιστό αντίγραφο της Σύμβασης αυτής θα διαβιβαστεί δια της διπλωματικής οδού, σε κάθε Κράτος που αντιπροσωπεύθηκε στην Έβδομη Σύνοδο της Διάσκεψης της Χάγης για το Διεθνές Ιδιωτικό Δίκαιο.

Επιφυλάξεις της Κυπριακής Δημοκρατίας:

Η Κυπριακή Δημοκρατία επιφυλάσσει το δικαίωμα να περιορίσει την εφαρμογή του άρθρου 17 σε πολίτες των συμβαλλομένων Κρατών που έχουν τη συνήθη κατοικία τους στο έδαφός της (άρθρο 32).